

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél*

ALBERTFALVI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA

XXXII. évfolyam

2018. Húsvét

Mottó

"Isten nem okoz csalódást.
Elültette szívünkbe a reményt, hogy
kirügyezzen és gyümölcsöt
teremjen."

(Ferenc Pápa)

Beköszöntő

Húsvétkor új remény születik a szívünkben, hiszen tavaszodik, és Krisztus feltámadása jelzi számunkra, hogy a szeretet képes legyőzni még a halált is.

Az Egyházközségi levél életében ez a lapszám egy újjászületést jelent: új felépítésben és új formában szólítjuk meg olvasóinkat.

Most induló rovatainkban plébániánk életének különböző aspektusait szeretnénk bemutatni: az Oltáriszentség iránti szeretetünket, szolgálatainkat, kisközösségeinket, ünnepeinket, találkozási pontjainkat, terveinket, örömeinket.

Nem titkolt vágyunk, hogy a lap közösségformáló hatású legyen, és rajta keresztül bátorítani tudjuk egymást Krisztus követésére.

Reméljük, hogy amilyen szeretettel és lelkesedéssel fogtunk neki, olyan örömötök telik majd az olvasásában.

Schwarzkopf Bálint és Orsi

Tartalom

<i>Az ünnep üzenete</i>	
A húsvét: Jézus passiója vagy akciója? – Henrik atya	4
<i>Harmatcseppek</i> <i>Rovatvezető: Riszterer Zsuzsi</i>	
„Uram, add nekem azt a vizet!” – Riszterer Zsuzsi	6
Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket – Medgyessy Zsófia	8
A Szeretet szívvel fogható bizonyítéka – Molnár Cecília	9
Krisztus lelke, szentelj meg engem! – Fejes Imre	10
<i>Könyvajánló</i>	
A Szentlélek eljöveteleig – Szövényi Zsolt	12
<i>Új testvéreink</i>	
A katekumenek bemutatása – Schwarczkopf Bálint	14
<i>Szeretetmorzsák</i> <i>Rovatvezető: Bene Lajos</i>	
Szeretetmorzsák – Bene Lajos	16
<i>Szolgálataink</i> <i>Rovatvezető: Ágh József és Edit</i>	
1, 5, 25, 50 – Borbélyné Bató Margit	18
<i>Közösségeink</i> <i>Rovatvezető: Schwarczkopf Bálint és Orsi</i>	
Hányan férnek egy esernyő alá? – Esernyősök	20
<i>Közös(s)égi találkozások</i> <i>Rovatvezető: Szakácsné Ujházy Mária</i>	
Magasság és mélység a szombat esti dicsőítésen – Mickó	24
Mennyei farsang Albertfalván – Bunyikné Kijácz Krisztina	26
<i>Testületi hírek</i> <i>Rovatvezető: Vas Gábor</i>	
Képviselőtestületi vallomások – Vas Gábor	29
<i>Gyereksarok</i> <i>Rovatvezető: Kovács-Rokolya Boglárka</i>	
<i>Programnaptár</i>	34

Kiss Gábor úrnak
az Egyházközségi Levél (korábbi) szerkesztőjének

Kedves Gábor!

Amikor pár napja átküldtem Neked a húsvéti számba szánt cikkemet, akkor kaptam vissza az információt, hogy ezentúl már nem Te szerkeszted az Egyházközségi levelet.

A mostani szám lesz a 32. évfolyam első száma. Ha tehát leszámítjuk az első egy-két év még olyan fél-legitim, írógéppel készített példányait, harminc éve Te szerkesztetted a "Levelet".

Ha ma kézbe vesszük egy-egy régebbi példányt, már a történelem köszön belőle: az országé, egyházunké, templomunké, egyházközségünké. Mindezt Te szerkesztetted, javígtattad, simígtattad a mi sokszor összetákolt, késve küldött anyagainkból.

Ezt a hatalmas munkát köszönjük meg Neked.

Köszönjük Violának is a sok segítséget. Az erkölcsit, hiszen ez a sok feladat tőle és családotól vette el az időt, de tudjuk, hogy kedves feleséged sokszor ténylegesen is besegített a szerkesztésbe.

Mi nem tudjuk mással honorálni ezt a nagy áldozatot csak azzal, hogy megköszönjük, és a Jó Isten áldását kérjük Rád és Kedves családotra.

Az albertfalvai hívek nevében, őszinte barátod:

Madaras Gábor

A húsvét: Jézus passiója vagy akciója?

Egyszer két ember találkozott és arról kezdett el beszélgetni, hogy az egyikük rokona, aki tehetősebb volt és szinte fényűzően élt, nemrég váratlanul elhunyt. Az ismerős szinte mohó és kissé irigy kíváncsisággal kérdezte meg az örökösnek kinevezett barátját: „Na és mondd, mennyit hagyott hátra a Te gazdag nagybácsikád?” A másik mélyen elgondolkodva maga elé nézett és csöndesen csak ennyit mondott: „Mindent!”

Valóban, az ember nem vihet magával semmit, a halál teljesen lemezteleníti. Akármennyire is igyekszünk magunkhoz láncolni javainkat, előbb-utóbb a halál, mint egy tolvaj mindent elrabol tőlünk. Csak az utánunk jövőket képes ideig-óráig azzal a hamis reménnyel kecsegtetni, hogy valamihez a mi halálunk révén hozzájutottak.

Vajon Jézus hogyan élte meg a saját húsvétját?

Látva sok szenvedését, a nagypénteki passiót, első gondolatunk az lehetne, hogy Jézustól elvette a gonosz emberiség mindazt, amije volt, végül még az életét is kioltotta. Jézus elszenvetve a halálát, kismimizte Őt a világ. Mégis, hogyha mélyebben odafigyelünk szavaira, akkor rádöbbenünk, hogy Ő mindennek elébe ment. Egyszer azt mondta: "Senki sem veheti el tőlem életemet, én magam adom oda".

Jézus nem úgy tekintett keresztségére, mint egy kikerülhetetlen rosszra, ami Őt kapitulálásra készíti, hanem ami Őt megdicsőíti. Úgy nézett az előtte álló eseményre, mint egy lehetőségre, amikor az Atya akaratából végérvényesen mindent átadhat nekünk.

Jézust a halál nem tudta kirabolni, mivel hamarabb odaadta az életét értünk, mintsem hogy azt mi el tudtuk volna venni Tőle. A halálában cselekvően megajándékoz minket életével, mintsem hogy pusztán elszenvedné sorsát. Jézus legszabadabb tette volt a kereszthalála. Ennek a szabadságnak a gyümölcse az a húsvéti öröm, amelyet a Feltámadott megoszt testvéreivel.

Az önmagát elajándékozó isteni szeretetnek a máig is köztünk levő jele az Eucharisztia, mely a mi életünket is képes átalakító erejével az Atyának kedves ajándékká változtatni. Az Oltáriszentségben, ebben a jó ajándékban (mert hiszen ezt jelenti ez a szó: Eucharisztia) élő módon adja magát nekünk az Úr. Mi, akik a halálban mindent kényszeredetten hátrahagyunk és szembesülünk nincstelen sorsunkkal, találkozhatunk húsvétkor Valakivel, aki a halálban mindent önként odaad, és létével gazdaggá tesz minket. Ez nem más, mint Jézus, az Isten Fia, aki halálával életet ajándékoz nekünk.

Időben egyre közeledünk az Eucharisztikus Kongresszus eseményéhez is. Igyekezzünk ezen a Húsvéton úgy magunkhoz venni az Eucharisziát, hogy az Úr önelajándékozó, élő jelenlétét is észrevesszük benne! Szívből kívánom, hogy mindannyian éljétek át Jézus ajándékozó szeretetét! Jézus szenvedésében és halálában fedezzétek fel a Ti feltámadásokat! A Feltámadt Jézus élete töltse el szíveteket!

Szeretettel :

Henrik atya

Uram, add nekem azt a vizet!... (Jn 4,15)

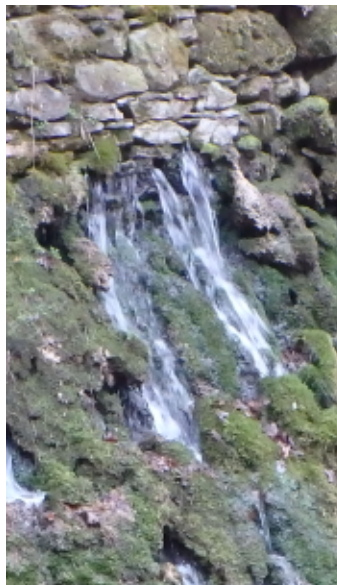
Gyertek és lássátok az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust, aki gyógyít, szabadít és megújítja az életeteket!

Hiszem, hogy minden hívő kereszténynek ma is feladata, küldetése, hivatása a kereszténység védelme. Ma már kevésbé karddal és kőfalakkal, nem is elsősorban materiális eszközökkel, hanem sokkal inkább szellemi harcban, közbenjárással, imával, dicsőítéssel, engedelmességgel. Ehhez nem kevesebb kell, mint hogy megtérjünk, hogy életünk minden területét Istennek ajánljuk.

Nem mondhatjuk, hogy „ezekben a dolgokban a saját utamat járom, de azokban a dolgokban engedem, hogy Isten vezessen.” Nem! Minden lépésemnek szinkronba kell lennie a Szentlélek által megadott ritmussal. Ha ezt megértjük, semmi sem lesz számunkra fontosabb, mint

lépést tartani vele. Isten munkálkodik bennünk és általunk, ha megnyitjuk elménket előtte, ha megnyitjuk szánkat, ha elindulunk, ha használjuk kezünket arra, amit Ő már előre elültetett szívünkben. „Mert Isten maga ébreszti bennetek a szándékot, s hajtja végre a tettet tetszésének megfelelően.” (Fil 2,13).

Amikor az ember átadja a szívét Krisztusnak, akkor az addig bűn miatt sötét szívben megjelenik egy nagyon picike fehér pont, amely a Krisztussal való állandó kapcsolat által folyamatosan növekszik. Továbbra is lesznek bűnök az ember életében, de a szív célja változik meg: eddig nem érdekelte Isten akarata, ha hallott is róla, nem volt különösebben fontos, mostantól viszont mindent Isten akarata határoz meg.

Ez az igazi szívcsere, amit Isten Igéje, a Biblia megtérésnek nevez. „Aki hisz Jézusban, annak örök élete van”. Ezt jelenti a hit: az átadott szívet.

Ha átadtuk már a szívünket Krisztusnak, adjunk hálát ezért, és éljünk méltón Őhozzá, minden nap kérve az ő vezetését. Ha pedig nem tettük ezt meg, akkor halljuk meg ma

a hívását, mert ő most is vár bennünket, várja a szívünket, hogy ne vergődjünk tovább a megosztott szív kétfelé sántikáló fájalmában, hanem legyen teljesen övé a szívünk, hogy ő kézbe véve azt, gazdagon megáldhassa életünket!

Gyertek és lássátok az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust, aki gyógyít, szabadít és megújítja az életeteket! Figyeljünk Jézusra, aki leül mellénk a kúthoz, és Akitől az igaz, élő vizet kérhetjük: „Uram, add nekem azt a vizet!...” (Jn 4,15)

„Figyeljünk Jézusra, aki leül mellénk a kúthoz, és Akitől az igaz, élő vizet kérhetjük”

Riszterer Zsuzsi

ÖRÖMMEL! ELŐRE!

Engedjétek hozzám jönni a kisgyermeket (Mk 10,14b)

Nagy titok a gyermekek szíve, lelki világa. Vajon hogyan lehetne őket egyre közelebb emelni az Oltáriszentségben velünk élő Krisztushoz? Ízelítőképp három fő mozzanatot ragadnék meg a gyermekek és a Szentségimádás kapcsolatát szemlélő eddigi tapasztalataimból.

A *rácsodálkozás* és az *áhitat* pillanatait említeném ki elsőként. Nyári hittantáboros élményem, hogy az esti szentségimádás alatt még a fáradt, zsebongó csipet-csapat is el-el tudott merengeni pár percre az Eucharisztia előtt... A nyitott szívek figyelmes szeretetében szinte tapinthatóvá válik a minden lelket megérintő Krisztus csendes-szelíd jelenléte.

Második momentum: a *kérdések*, amelyekből oly sok van a gyerekekben és a felnőttekben egyaránt. A különbség csak annyi, hogy a gyermek ki is mondja azokat, ha kell, a csendes Szentségimádáson is... Vajon én meg merem kérdezni lelkem viharairól mindenható Istenemet?

Végül pedig, hadd említsem meg a *megnemértésből* fakadó nehézségeket, amelyek az Eucharisztia misztérium jellegéből fakadhatnak. Erre a titokra, az önátadás és befogadás misztériumára, ami maga az Eucharisztia, nevelni kell. Nevelőként mi csak táptalajjá tudjuk tenni a szívüket, hogy a Szentlélek kegyelméből felébredjen bennük a hit ajándéka, ami később benső bizonyossággá növekedhet számukra Krisztus valóságos eucharisztikus jelenlétéről, Aki valóban „minden mindenben” (1 Kor 15, 28b).

Merjünk tanulni a gyermekeinktől, és merjünk Krisztusban mi is gyermekekké válni! Hiszen valahol éppen ez a csodálatos: az Úr lábai előtt térdelve mind gyermekek vagyunk, ott már nincs mit rejtegetni, végre önmagunk lehetünk a végtelen Szeretet szabadságában. Csak így, a *személyes Krisztus-kapcsolatból gyökerezve* kezdetjük el nevelni fiataljainkat az Oltáriszentséghez való személyes kötődésre. Szívről szívre, kézről kézre: őszinte, igaz, hiteles és személyes szeretetben.

Medgyessy Zsófia

A Szeretet szívvél fogható bizonyítéka

Ez év kezdetétől abban az ajándékban részesülhetünk, hogy templomunk minden hétköznapi nyitva áll előttünk és bármikor betérhetünk oda, ahol Ő vár bennünket.

Jézus vágyva várja minden gyermekét, hogy megmerítkezzen a belőle áradó hatalmas szeretetben! Ez a kegyelmi idő, ami órákra lett lebontva, olyan jutalom, amelyet úgy kapunk, hogy csak akkor érezzük meg az ízét, amikor ott ülünk Őelőtte, mint egy kiválasztott, hiszen akkor valóban azok is vagyunk! Nagyon jó dolog a templomba csak úgy betérni néhány perc erejéig, akkor is Vele lehetünk. De annál magasabb, felemelőbb a boldogság, amikor úgy éljük meg hitünket, hogy ott vagyunk közvetlen Őelőtte és Ővele! Amikor megéljük és megértjük azt, hogy „ha Te vagy velünk, akkor ki lehet ellenünk?” Itt vagyok előtted Uram a Te házában, ami az én otthonom is. Ennyire áthatóan, mélyen és tisztán megtapasztalni az Ő Szeretetét – csodálatos valóság! Valójában ki öröködik, ki felett? Krisztus Urunk részesít minket abban a kegyelemben, hogy amikor elköteleződünk arra az órára, a szívünket, lelkünket átjárja és Szeretettel tölti meg. Szavakkal *leírhatatlan* ez a csodálatra méltó „fizetség”.

Már az első alkalommal különleges élményben részesülhettem... Talán még negyed órája sem ültem Előtte, amikor a csendnek az a mély, bensőséges hatalma megérintett. Körbetekintettem: a templomban nem volt rajtunk kívül senki. Csak Ő és én. Köszönöm, hogy megélhetem: „Jézusom, Te az enyém vagy és én a Tiéd!” Köszönöm azt a mély Istenkapcsolatot, amelyben részesülök, amikor nyitott szívvél és lélekkel állok Eléd. Ha Te velem vagy, sokkal könnyebb a jó útján megmaradni, sokkal könnyebb a rossznak ellene mondani. Megelevenedik a Szentírás, érzem a sorokból áradó erő hatalmát, amely Krisztus jelenléte. *Hiszen Ő a minden mindenben!*

Kívánom mindenkinek, hogy ezt megtapasztalhassa. Éljük ezzel a hatalmas ajándékkal, hogy egy órát Érte és Vele tölthetünk!

Krisztus lelke, szentelj meg engem!

Tavaly nyáron, egy vasárnap fent voltunk a budavári Nagyboldogasszony, más nevén a Mátyás templomban. A szentmisét a fiatal káplán, Csaba atya mondta. Szentáldozás után, mikor a kelyhet törölgette, megszólalt a csendben: „Krisztus lelke, szentelj meg engem!”

A hívek vele együtt folytatták az imát. Egy pillanatra Albertfalván éreztem magam, úgy 20-25 évvel korábban! Verbényi István atya vezette be, hogy ezt az imát áldozás után együtt mondjuk el. Az igazat megvallva, ahol, mint fiatal házaspár megtértünk és „felnőttünk”, abban a közösségben is ezt az imát mondtuk, úgyhogy István atya gyakorlatát örömmel vettük itt Albertfalván is. Sok helyen imádkozzák.

Ez az imádság Loyolai Szent Ignációl származik.

Nagyon megfogott ott a Mátyás templomban ez az ima, pedig már sokszor elmondtam. Utánaolvastam, ahol csak tudtam. Eléggé meglepett, hogy az Egyház szabadító imának tartja és ajánlja. Engem, mint a Karizmatikus Megújulás tagját, ez meglepett, mert a szabadító imák túlnyomó része kötetlen ima. Van egy váz, de az ima egyikét nagyon fontos és elhagyhatatlan mondaton kívül tulajdonképpen kötetlen.

A következő hetekben nagy kedvet kaptam ahhoz, hogy ezt imádkozzam. Autóvezetés közben, postán sorbanállás közben, munka közben, reggel, vagy este, felkelésnél, lefekvésnél, stb. Aki a kedvet adta hozzá, Az tanítani akart ezzel – áldassék a neve égen és földön! Egy idő után azt vettem észre, hogy sok jó és hasznos dolog történik a napjaimban, miután ezt imádkoztam, naponta többször is.

Igen pozitív dolgokat tapasztaltam meg. Rengeteg apróságot is, amin nagyon sok múlik, ami különösen fontos a mindennapokban, és az látja és érti, akivel történik.

Hiába, na! Ez a Szent Ignác tudott valamit! Nagyon köszönöm neki. Nem véletlenül lett az egyik legnagyobb szentünk és egy nagyon komoly szerzetesrend alapítója.

Visszatérve a Mátyás templomba: örülök neki, Csaba atya, hogy a jót megtanultad és tovább gyakorlod az ottani hívekkel együtt. Csak jól járnak vele, ha ők is ezt imádkozzák, amit te is innen Albertfalváról vittél magaddal.

Dicsőség az Úrnak!

Fejes Imre

Krisztus lelke, szentelj meg engem!
Krisztus teste, üdvözíts engem!
Krisztus vére, ihless meg engem!
Krisztus oldalából kifolyó víz, moss tisztára engem!
Krisztus kínszenvedése, erősíts meg engem!
Ó, jóságos Jézus, hallgass meg engem!
Szent sebeidbe rejts el engem!
Ne engedd, hogy elszakadjak tőled!
A gonosz ellenségtől oltalmaz engem!
Halálom óráján hívj magadhoz engem!
Add, hogy eljussak hozzád,
és szentjeiddel dicsérjelek téged
Mindörökkön-örökké.
Ámen

A Szentlélek eljöveteleig

Életünk részévé vált már a karácsonyi betlehemhez vezető adventi négy hét, a húsvéti feltámadással beteljesedő negyven napos nagyböjti időszak, de a püünkösdhöz vezető ötven nap állomásai mintha hiányoznának szokásainkból, vallási gyakorlatunkból.

Közelebb áll hozzánk a karácsonyi kisdedvárás és a megszületés öröme, Kálváriák stációi, a szenvedés története, mert közvetlenül vagy közvetve, életünkben a hasonló örömeket és bánatot megtapasztalhattuk. A feltámadás üres sírboltja, a Feltámadottal történő találkozások más, nem ilyen megélt bizonyosságot jelentenek. Az emmauszi úti felismeréstől a Tamási bizonyosság-keresésig, a menybemeneteltől a Szentlélek eljöveteleig történekről, vagy ahhoz hasonló élethelyzeteinkről nincsenek közvetlen tapasztalásaink, élményeink.

Barsi Balázs OFM 2011-ben megjelent „Húsvéti Stációk” című könyve a harmadik elcsendesülési időszak ötven napjához ad iránymutatást. Az evangéliumi történetekkel, a Feltámadottal történő találkozások tizennégy stációjával alkalmat ad arra, hogy végigjárjuk az utat a Húsvéti Feltámadástól a Menybemenetelig, és a Szentlélek eljöveteleig, Püünkösd ünnepéig. A stációk elmélkedésre, szellemi találkozásra hívnak az ötven nap evangéliumi történéseivel.

Rátalálhatunk az Atya végtelen szeretetének láncolatára: Fiának karácsonyi megtestesülésétől értünk vállalt kereszthaláláig, majd a feltámadást követően a Feltámadott eljöveteleig, a tanítványokat megerősítő, az egyházat útnak indító munkálkodásáig, majd visszatéréséig az Atyához.

A menybemenetelt követően az Atya és a Fiú az apostolokat és minket sem hagynak magunkra. A pünködsi eljövettel, a „pünkösd-születéssel” közénk jött a harmadik személy, a megerősítő és közöttünk, bennünk is munkálkodó Szentlélek.

A feltámadást követően a gondoskodó szeretet jelöli ki Pétert, aki méltó a megmaradt tanítványok pásztorságára. A nagyheti szomorúságok között a júdási-árulás mellett talán a legfájóbbak a Pilátus udvarában történtek. A megjövendölt kakasszó előtt Péter háromszoros tagadása, és a gyengesége felismerését feloldó sírása. A Tibériás tavánál megjelenő Jézus, miután együtt étkezik tanítványaival, háromszor kérdez: „Szeretsz te engem?” és Péternek háromszor kell válaszolnia. Az utolsó, a harmadik igenlő válaszára: „Uram! Te mindent tudsz, azt is tudod, hogy szeretlek téged.”, a teljes ráhagykozást követően kapja meg a feloldozást, a Krisztusi szeretet bizalmából hivatását, az Egyház vezetését: „Legeltesd Juhaimat!”

A tapintható sebbel erősíteni kellett a tamási bizonyosságra várókat. A galileai halászok hálóját, a sikertelen próbálkozást követően meg kellett tölteni, hogy ismét, egyre többen, a csodavárók is érezzék a Mindenható erejét.

A feltámadást követő ötven napban a tanítványok együtt voltak, hallották a felszólítást, megkapták hivatásukat: „Tegyetek tanítványommá minden népet!” Pünkösd napján, a Szentlélek eljövetelével kapták meg az erőt, hogy elindulhassanak igehirdető útjukra, általa és velük mindenkihez eljusson a hívó szó, megszülethessen az új közösség, az Egyház.

A szenvedéstörténet stációitól eltérően a húsvéti stációk, a találkozások a Feltámadottal az örömök állomásai, amelyek a Szentlélek eljövetelével vezetnek a ma élő Egyházig. Ezt az utat érdemes végigjárni önmagunk megerősítéséért, a nyáj erősítéséért és gyarapításáért. Imádságos út a „Húsvéti Stációk” könyve otthonunkban, a templomunkban, az Oltáriszentség előtt, vagy a közösség örömét megélve akár a Csíksomlyói-nyeregben. Útmutató e könyv nemcsak az ötven napra, hanem az elkövetkezendő évekre is, és akkor talán megértőbbek, tisztábbak lehetünk, és erősebb lehet együvé tartozásunk.

Szövényi Zsolt

A katekumenek bemutatása

Katekumen testvéreink bemutatása 2018. január 21-én történt. A szertartás keretében a katekumenek nyilvánosan kifejezték szándékukat, hogy Krisztushoz és az Egyházhoz akarnak tartozni. Képriportunkban ezeket a mély, megható pillanatotkat elevenítjük fel.

Szeretetmorzsák

Az egyházközségi Karitás rovata.

Eddig is rendszeresen tudósítottam szolgálatunkról, de a Karitásznak ezentúl önálló rovata lesz a megújuló Egyházközségi Levélben. A rovatvezetés elvállalásakor nem gondoltam nagy változásra, inkább a korábbi gyakorlat intézményesítésének tűnt ez a felkérés. Utólag döbbszemtem csak rá, hogy nem ilyen egyszerű ez az elköteleződés. Amíg csak írogattam, addig nem volt benne nagy felelősségem: ha írok, lesz cikk, ha nem, akkor nem. Most már kötelességem gondoskodni arról, hogy minden lapszámba kerüljön egy cikk a Karitásról.

Miért fontos ez? Mi nem egy szolgáltató cég vagyunk, nem is valamilyen filantróp baráti közösség. A karitászcsoport az egyházközség, a közösség szerves része. Veletek, általatok, a nevetekben tudunk csak tevékenykedni. Éppen ezért nektek is tudnotok kell, mi történik velünk, mire van éppen a legnagyobb szükség. Talán mindezeknél is fontosabb, hogy ne felejtsetek: akkor számíthatnak ránk az elesettek - akik akár ti is lehetek egyszer -, ha mi is számíthatunk rátok.

Egy komoly rovathoz frappáns cím is dukál! Sokat gondolkodtam rajta, hogy mi legyen az. Karitászrovat? Az snassz. Karitász-sorok? Az olyan nyelvtörős. Adásidő? Az már foglalt. Milyen rovatvezető leszek, ha már a címnél is megakadok? Ennyit rólam! Ekkor írt Schwarczkopf Bálint, a szerkesztőség új vezetője, hogy én vezetem a „Szeretetmorzsák” című rovatot. Hogy ez milyen zseniális! Ez a cím fogalmazza meg tökéletesen azt, hogy mi is a Karitás! Szeretet és morzsák! Ezt kapjuk tőletek és továbbítjuk oda, ahova kell. Morzsákat kapunk, a sok morzsából szeretettel „kenyeret gyúrunk” és odaadjuk az nélkülözőknek. Szeretetet, támogatást, segítséget kapunk és adunk. Ha kell, vigasztaló szó, ima, tanács formájában. Vagy csak azáltal, hogy ott vagyunk minden péntek reggel a templom oldalában, osztjuk a kenyeret, konzervet, téstát és beszélgetünk azzal, akihez már egy hete nem szólt senki.

A cím a szeretet morzsáit is jelenti: az elesettek felé irányuló – akár morzsányi – szeretetet a Szentlélek kegyelméből egyesülve hatalmas dolgokra képes.

Ezek nemcsak jelképes, nagy szavak: az idei tartós élelmiszergyűjtésen majdnem egy tonnányi, 970 kg adományt hoztak a Mária oltárhoz, a Szűzanya lábai elé. Ennek egy részét még az ünnepek előtt dobozokba tettük és eljuttattuk 22 rászoruló albertfalvi családnak, a másik részét péntek reggelenként osztjuk szét a nélkülözők között. Az élelmiszer kitart ugyan őszt végéig, de nem ez a cél, egész évben folyamatosan adni szeretnénk. Ezt csak úgy tudjuk megoldani, ha továbbra is segítetek minket a szenteltvíztartó melletti Karitászládába hozott adományaitokkal.

Amilyen találó ez a cím, annyira sajnálok egyvalamit: azt, hogy nem az én ötletem volt. (Ezúton is köszönöm Bálintnak!) Másrészt viszont már a névadáson keresztül is megsejthettek valamit a Karitás titokzatos működési mechanizmusáról: a szolgálat során rengeteg kisebb-nagyobb akadályba ütközünk, amiket – akár véletlennek is minősíthető – fuvalatokkal söpör el a Szentlélek kegyelme. Ezeket idáig mikrocsodáknak hívtam, de a csodamorzsák megnevezés is találó lenne. Ezek az apró fuvalatok, alig észlelhető kegyelmi pillanatok a Szentlélek szeretetének a morzsái.

Számomra ezek az igazi Szeretetmorzsák!

Bene Lajos

1, 5, 25, 50

Rovatunkban a közösségünkben megvalósuló szolgálatokat szeretnénk bemutatni, különösen a sokunk számára rejtett, nem látványos szolgálatokat. Cikkünk egy rendhagyó anyalánya beszélgetés, ami a szolgálatként feljánlott rendszeres imádság erejét mutatja be.

A címben nem valami matematikai sorozat számai szerepelnek, hanem annak a rózsafüzéres körnek a meghatározó pontjai, amelyről ebben a beszélgetésben szó lesz. Ugyanis 1 plébániához kapcsolódva, több mint 25 évvel ezelőtt szüleim kezdeményezésére létrejött egy 5 családból álló kör, akik vállalták, hogy minden nap egy tizedet imádkoznak, így együtt egy teljes rózsafüzért mondanak el. Azóta több, mint 50 tagja van már a körnek, akik az évek, évtizedek alatt több ezer rózsafüzért mondtak el.

Férjemmel a házasságkötésünk után csatlakoztunk a csoporthoz, azóta egyre többet tudok segíteni is édesanyámnak a rózsafüzéres kör koordinálásában. Vele, Bató Mártival beszélgettem.

Kisgyermekes szülőként pontosan érzem, hogy nagyon nehezen adódik arra lehetőségünk, hogy egy teljes rózsafüzért elimádkozzunk. Gondolom ezért kezdeményeztél a tizedek felosztását. De honnan jött az ötlet?

Nagymamáid tagjai voltak a saját plébániai rózsafüzéres köröknek, tőlük tudtunk arról a lehetőségről, hogy aki egy koszorúba tartozik és elmond egy tizedet, annyi kegyelmet kap, mintha az egész rózsafüzért elmondta volna. Ekkor, a 90-es évek elején kezdeményeztük, amikor az első albertfalvi családos csoportba kezdtünk járni, hogy azzal a közösséggel is így imádkozzunk. Lelkesen társultak az első tagok: Ludmány Emil és Györgyi, Varga Karcsi és Erika, Kindelmann Győző és Ági, Dormán Gyuri és Tünde. Velünk együtt pont kijött egy teljes rózsafüzér.

Mi vállaltuk a titokváltás koordinálását. Ez annyiban különbözik a hagyományostól, hogy a jeles Mária ünnepekhez, a liturgikus év eseményeihez kötődően (advent, karácsony, gyertyaszentelő Boldogasszony, hamvazószerda, húsvét, pünkösd, Nagyboldogasszony és Rózsafüzér Királynője) váltunk titkot. Minden időszakban azt a rózsafüzért mondjuk, amelyik a legjobban illik az egyházi év adott ünnepeihez.

Miért nem a már működő templomi rózsafüzér társulathoz csatlakoztatok?

Minden családban akkor kisgyerekek voltak, ezért a templomi imádságra való eljutás nehézkes volt. De a kezdetektől és azóta is jó a kapcsolatunk a templomi rózsafüzéres körrel, sőt, mivel megnőttetek, így már többen időnként oda is el tudunk járni. De eleinte fontos szempont volt, hogy mindenki akkor mondhatja a tizedét, amikor az idejébe belefér, esetleg a család közösen. Sokszor csak a törekvés van meg az imádságra, de ha nem sikerül, nem baj. Általában viszont minden család életében vannak lelkesebb időszakok.

Emlékszem, kislány koromban egyszer elmehettem Nagyival a templomba a titokváltásra. Akkor úgy képzeltem el, hogy mindenki suttogni fog, hiszen titkokról lesz szó, és egy kalapból húzzák ki, hogy mire milyen titkot bíznak. Ehhez képest szinte csalódás volt, hogy a sekrestyében egy jó hangulatú beszélgetés keretében egy szentképet kapott Nagy. Nálatok hogyan alakult ki a titokváltás rendje?

Valóban, szüleink, nagyszüleink életében természetes volt, hogy rózsafüzéres körbe tartoztak. A titokváltás szentképei a mindennapok részei voltak. Közös imádság indulásakor minden család kapott egy teljes szentkép-sorozatot, amiből mindig elővehették az aktuálisat. Ahogy bővült a kör (leginkább az aktuálisan új családok közösségeiből), úgy változott a titokváltás módja is. Eleinte minden család levelet kapott. Mivel szinte mind a plébánia vonzáskörzetében éltünk, így egyszerű volt a kézbesítés.

Egy-két levelet kellett csak postára adni. Nagy vívmányként először a faxot használtuk, amikor a Dormán család egy időre Amerikába költözött. Aztán a leveleket is már gépen szerkesztettük, nyomtatott levelet, esetleg szkennelt képet is kaptak a családok. Majd pedig szép lassan áttértünk az e-mailre.

A titokváltáskor van leginkább helye az imaszándékok megadásának is. Számomra nagy lelki élmény és kegyelmi megerősítés volt, amikor külön szándékként a gyermekáldásra váróként imádkoztunk. Mi akkor férjemmel négy közeli házaspárra gondoltunk különösen és megrendítő tapasztalatunkká vált, hogy másfél hónapon belül három családba érkezett gyermek. Mindig volt állandó vagy különleges imaszándék?

Elsősorban saját családjainkért, gyermekeinkért imádkozunk. Viszont sokszor érkezik kérés a rózsafüzéres kör tagjaitól; betegségben, nehéz helyzetben lévőkért. Csodálatos gyógyulásoknak lehettünk tanúi, vagy ahogy Te is írtad, más esetekben is meghallgatásra találtak az imádságok. Viszont néhányszor el kellett fogadni, hogy más az Úr akarata. Imakörünk tagjai közül is már többen az égben imádkoznak velünk és értünk; Dormán Tünde, Pannika (Riszterer Zsuzsi anyukája) és Paál Kati nagymamája.

Kislányunk születése után nem mindig sikerült az esti imánkban a tizedet elmondani, sokszor olyan fáradtak voltunk, hiába lett volna rá igényünk. Nemrég készítettünk egy kérdőívet a rózsafüzéres kör tagjainak, ahol a válaszokból többek között az is kiderült, hogy hozzánk hasonlóan nem mindenki tudja minden nap elimádkozni a tizedét. Ezért a következő titokváltáskor ezt is beírtam a szándékok közé, hogy hordozzuk egymást, hogy valóban mindenki megerősödhessen a közös ima erejében. A többiek jól imádkoztak, mert a Szentlélek máris megsúgta az ötletet, hogy a kislányunk esti imájában, mellette mondjuk el a tizedünket. Így akkor még jobban oda tudunk figyelni, őt pedig a hosszabb imádság megnyugtatja elalvás előtt. Bennem ez a tapasztalat is megerősítette a közös imádság fontosságát.

Valóban nagy öröm, és sok kegyelem forrása a rózsafüzéres körhöz tartozni!

Borbélyné Bató Margit

22 2018. Húsvét

Szeretettel hívunk mindenkit, aki szeretne csatlakozni a családos rózsafüzéres körhöz!

Jelentkezés telefonon (Mártinál):
(30) 343-7122, 208-3989

E-mailben (Margitnál):
borbelyne.b.margit@gmail.com

Hányan férnek egy esernyő alá?

Induló rovatunkban Albertfalva közösségeit szeretnénk bemutatni. Hisszük, hogy sokat tudunk tanulni egymástól. Akik pedig éppen nem tartoznak egy élő kisközösséghez, azok kedvet kaphatnak, hogy társakat keressenek és indítsanak egyet. Elsőként az Esernyő családcsoport tagjaival beszélgettünk.

Mi az, ami közös bennetek, mit jelent „esernyősnek” lenni?

Fontos közös vonásunk, hogy nagyrészt vidéki gyökerekkel rendelkezünk, így mindannyian vágytunk arra, hogy itt, Albertfalván, választott lakhelyünkön is kötődhessünk valahová. Csoportunk tagjai azonos korosztályba tartoznak, nagyrészt azonos élethelyzetben vannak, és talán találó a kifejezés, hogy “egy húron pendülünk”. Úgy gondoljuk, jellemző ránk az őszinte, elfogadó légkör; merünk egymásnak visszajelezni, megosztani a mélységeket és magasságokat, amiket megélünk; lelkesítjük, motiváljuk egymást az imádságra, szolgálatok vállalására.

Kikből áll a csoportotok?

Öt házaspár alkotja: Gajáry Gábor és Brigi, Kovács Peti és Bogi, Nagy Gáspár és Adrienn, Schwarczkopf Bálint és Orsi, Tandory Gábor és Judit.

Mikor alakultatok?

2016-ban, a bodajki családos tábor után. Már a tábor előtt ismertük egymást a Don Bosco óvodából. Mindannyiunk életében fontos szerepet töltött be akkor az óvoda: volt, aki ott dolgozott, voltak, akiknek gyerekei jártak és járnak ma is oda. A tábor előtt is gyakran beszélgettünk, és már akkor érződött, hogy hasonlóan gondolkodunk.

Változott azóta a csoport összetétele?

Igen, változott. Orsi és Bálint később csatlakozott hozzánk, a 2017-es családos tábor után. Történt ez annak ellenére, hogy az alakulásunk után elhatároztuk, egyelőre zárt csoportként működünk, amíg a közösség alapjai kellően megszilárdulnak.

Azért gondoltuk így, mert mi ezt a közösséget hosszú távra képzeltük el, és ehhez szükségesnek találtuk egymás alaposabb megismerését, és arról is meg akartunk bizonyosodni, hogy jól "lőttük-e be" a határainkat, azaz tényleg tudjuk-e ezeket az összejöveteleket hosszú távon vállalni.

„Már egy héttel korábban rákészülünk az alkalomra fejben és szívben; és már akkor várjuk a találkozást.”

Milyen gyakoriak az összejöveteleitek?

Havonta egyszer, általában a hónap első szombat délutánján találkozunk. Az alkalmainknak mindig más család ad otthont. A vendéglátó egyben a

témagazda és a beszélgetés moderátora. Találkozóink előtt a házigazda a facebook csoportunkban megadja téma címét és egy házi feladatot, ami a választott témához kapcsolódik. Így már egy héttel korábban rákészülünk az alkalomra fejben és szívben; és már akkor várjuk a találkozást. Az időpontot úgy igazítjuk, hogy mindenki ráérjen. Olyan összejövetelünk még nem volt, amiről bárki is hiányzott volna.

Milyen témákat dolgoztok fel?

Témáinkat eleinte a Felütés című könyv inspirálta, ilyenek voltak például a megnyílás, megértés és elfogadás, döntéshozatal, szolgálat, feltámadás, hála. Az utóbbi hónapokban azt a témát boncolgattuk, hogy a saját talentumaink alkalmazásával mit tudunk tenni a szűkebb és tágabb közösségünk fejlődése érdekében. Ennek keretén belül ismerkedünk a Természetes Közösségfejlődés (NCD) alapjaival.

Hogyan oldjátok meg a gyerekfelügyeletet?

Ki így, ki úgy. Van, akinél besegítenek a nagyszülők, a tágabb család. Másoknál korábban az Őrangyal szolgálatot ellátó fiatal lányok felügyeltek a gyermekekre, de most már nem nagyon tudnak segíteni, nagyon elfoglaltak.

Nekik most nagyobb nehézséget jelent ennek a megoldása. Nagyon örülnének, ha az Őrangyal szolgálat újra működné.

Vannak-e egyéb találkozási pontjaitok?

Rendszeres szolgálatunk a templomtakarítás, amit igyekszünk összehangolni az összejöveteleink napjával, ez a csoportunk „szuper-szombatja”. Ilyenkor mindig jönnek gyerekek is, velük egészen különleges hangulata van a munkának. Nagyon jó látni, ahogy ők is velünk „takarítanak” a maguk módján. Nem rendszeres, de komoly találkozási pont, ha valamilyen nagyobb szolgálatot együtt vállalunk el. Ilyen volt a tavalyi családi táborban a triatlon és idén a farsang szervezése. Ezek elég gyakori és intenzív együttléteket igényelnek. Új oldalról ismerjük meg ilyenkor egymást: hogyan tudunk együtt dolgozni, munkatársakként együttműködni. Érik bennünk az igény, hogy a rendszeres alkalmainkon kívül is több időt töltsünk együtt.

Reményeitek, vágyaitok szerint milyen lesz a csoportotok öt év múlva?

Éppen ilyen, mint most, vagy legalábbis valami nagyon hasonló; talán egyszerűbb gyerekfelügyeleti problémákkal, némi „mi már félszavakból is értjük egymást” érzéssel.

Esernyősök

Magasság és mélység a szombat esti dicsőítésen

Élménybeszámoló a tavaszi egyházmegyei szentségimádási napot lezáró dicsőítő imaestről.

Aznap este belépve a templomba, azonnal érzékelhető volt, hogy több van a levegőben, mint egy szombat esti szentmise.

Ami rögtön szembeszökött, az az oltár különleges díszítése: egy hosszú hófehér terítő lógott alá, leomolva az oltárról végig a lépcsőkön lefelé, mintegy összekötve a szentélyt a templomhajóval, összekötve Jézust a hívők közösségével. Ez az út lépcsőről lépcsőre ki volt rakva mécsesekkel, megvilágítva az utat a Világ Világossága felé. A terítőt középen összehúzta egy arany szalag, szűk kaput formázva, fölötte tövisszorosú, megváltásunk záloga. Az oltár tetején két gyertya világította meg az Oltáriszentségben lévő Jézust. (Nem tudom, a szervezők mit akartak sugallni, de bennem ezeket a gondolatokat ébresztette a látvány.)

„A lelkipásztori gondoskodás arra is figyelt, hogy lelkünket kifehéríthessük, ahogy a terítő mutatja az örök oltárhoz vezető út minőségét.”

A másik, ami szembetűnt, az a sok ismeretlen, eddig nem látott arc. Sokkal többen érkeztek erre az esti szentmisére, mint máskor, szombaton este.

A szentmise végi áldás után Henrik atya nem azt mondta: „Menjetekek békével!”, hanem: „Maradjatok

még, dicsérjük az Urat együtt albertyfalviak, veresegyháziak, és mindenki a környékről, aki meghallotta a hívást!”

Henrik atya OST nevű közössége hívott meg bennünket erre a szentségimádásra. Különlegessége abban állt, hogy a bevezetőben Molnár Zsolt, veresegyházi plébános atya tanúságtétele hangzott el.

Vallomásában elmondta, hogy megtérése óta hite két pilléren nyugszik: a szentségimádás és a rózsafüzér ad számára erőt, kitartást, szeretetet. Rámutatott, hogy Isten a teremtés ura, mindent tőle kapunk.

Mi, emberek, a teremtésben munkatársai vagyunk csupán, tehát bármit teszünk, bármilyen szolgálatba kezdünk, azt előbb a Jóistennel egyeztetni kell. Ő, Zsolt atya is rendszeresen imádkozik munkatársaival a szentségi Jézus előtt.

E szavakkal tudatosította Jézus jelenlétének fontosságát, és buzdított arra, hogy mindenki fogalmazza meg magában, mit jelent neki Jézus az Oltáriszentségben.

A tanúságtétel után szentségimádás következett. A röpké másfél óra alatt megélhettünk magasságokat és mélységeket: csendben, kettesben Jézussal, illetve énekelve, közösségben. Lelkünk mélyére Zsolt atya elmékedései segítettek, a magasságokba az Eucharist zenekar dalaival szállhattunk. Mint kis angyali kar, a Gával gyerekek erősítették a refrént minden nótában.

A lelkipásztori gondoskodás arra is figyelt, hogy lelkünket kifejéríthessük, ahogy a terítő mutatja az örök oltárhoz vezető út minőségét.

Lélemben felfrissülve, Krisztusban gazdagodva tértünk haza.

A Jóisten fizesse meg bőséges kegyelemmel mindenkinek, aki szolgálatával megsimogatta lelkünket Húsvét szent titkára készülve!

Mickó

Mennyei farsang Albertfalván

2018. február 3-án tartottuk az albertfalvi egyházközség farsangi bálját.

Képriportunkat Bunyikné Kijácz Krisztina készítette.

A gyerekek farsangján minden résztvevő a saját védőszentjének öltözött be. Igazán mennyei volt a hangulat: jelen volt Szent Miklós (több példányban), Szent Lucia, Szűz Mária, Gábel arkangyal, Bosco Szent János és még sokan mások. A műsor a kis szentek Mennysországba való bevonulásával kezdődött.

A műsor után a gyerekek kézműves játékokat és mókás ügyességi játékokat próbálhattak ki: lencse-, bab- és borsóválogatást; tapintás alapján tárgyfelismerést, szívószállal kölesgolyó szállítást és nyelvtöröket.

A felnőttek bálját elegáns angol keringővel nyitotta meg 15 házaspár. Később meglepetésként egy ABBA számra is lejtettek egy modern táncot látványos jelmezükben.

A már hagyományos Házaspárbaj keretében 5 házaspár meglepő és szinte hihetetlen történeteire derült fény, többek között lánykérésekről, híres rokonokról, férfiak sütési tudományáról, randi helyszínekről és esküvői furcsaságokról.

Közös(s)égi találkozások

A gyerekek és felnőttek farsangján egyaránt nagy érdeklődés övezte a tombolát, amin értékes nyeremények találtak gazdára. Volt ott bornyító készlet, a nyári családi táborba szóló utalvány, bonbonkészítő kurzus, ingyenes fodrászat és színházjegy is.

Az est második felében az albertfalvi szalézi animátorok szórakoztattak bennünket műsorukkal.

Képviselőtestületi vallomások

(Szt. Ágoston után szabadon)

A Budapest-Albertfalvai Szent Mihály Plébánia Képviselő testülete tagjának lenni megtiszteltetés és egyben felelőség is. Köszönjük Nektek a bizalmat, amelyet a Testület megválasztásával belénk fektettetek! A rovatban, reményeink szerint negyedévről negyedévre találkozhattok a Képviselő testület tagjaival, illetve a Testület tevékenységéről szóló beszámolóval.

Első alkalommal egy rövid összefoglalóval szeretnék nektek szolgálni, és bemutatni a Testület munkáját, valamint az eddig elvégzett tevékenységekről röviden tájékoztatni Titeket.

A Testület tagjainak névsora (emlékeztetőül:-):

Ágh József – templomgondnok

Dr. Bató András

Bene Balázs – kántor, szertartás gondnok

Dr. Bene Lajos – karitász, jegyző

Kiss Gábor – médiatanács, gazdasági felügyelő

ifj. Míg Balázs – ifjúságpasztoráció

Murányi Kati – sekrestyés, szertartás gondnok

Riszterer Tamás – médiatanács, honlap felelőse

Szakácsné Ujházy Mária (Mickó) – családpsztoráció

Vas Gábor – világi alelnök

Vas Zoltán – családpsztoráció

Wappler Ádám – ministránsok vezetése

A Képviselő testület minden hónap első hétfőjén ülészik, ahol áttekintjük a Plébániával, templomunkkal, a közösséggel kapcsolatos feladatokat, amelyeket egy feladatnyilvántartó rendszerben vezetünk.

Ez a rendszer online elérhető minden testületi tag számára, és ha a mindennapokban problémával, elintézendő feladattal szembesülünk, vagy érkezik tőletek ötlet, kérés, ebbe a nyilvántartó rendszerbe rögzítjük, és az ülésen átbeszéljük.

Itt szeretnék buzdítani Benneteket, hogy ha a templommal, közösséggel kapcsolatosan észrevételek, gondolatok, indítások van, bátran találjátok meg valamelyik testületi tagot, mondjátok el ötleteiteket, gondolataitokat, hiszen mi elsősorban Értetek vagyunk, a közösséget kell szolgálnunk.

Alakuló ülésünket 2016 júniusában tartottuk, és azóta nagyon sok feladat elvégzésre került. Az alábbiakban, a teljesség igénye nélkül, néhány fontosabb tételt emelek ki:

- templom hangosításának rendbe tétele;
- gyóntatóhelyiség kialakítása;
- templom világításának korszerűsítése;
- padfűtés kialakítása (melegítő párnák, infra-sugárzók);
- családos és hittanos táborok megszervezése;
- péliföldszentkereszti közösségi napok megszervezése;
- megújult honlap;
- pénteki, majd egész héten át tartó szentségimádás megszervezése;
- karitászmunka újjászervezése, pénteki ételosztás a rászorulóknak részére;
- AKTK-val közösen a búcsú és a köréje szerveződő rendezvények lebonyolítása;
- egyházközségi farsangi bál lebonyolítása;
- kispapjaink primíciás ünnepségének megszervezése, lebonyolítása;

- egyházközségi levelek, bennük az egyházközségi programnaptár elkészítése.

Nagy beruházásaink, amelyek még előttünk állnak, és amelyek kapcsán türelmeteket és támogatásokat kérjük:

- templomtető rekonstrukciója;
- templom üveglakainak szigetelése;
- plébánia nyílászáróinak cseréje, felújítása;
- közösségi ház építése.

A közösségi ház kapcsán jó hír, hogy a XI. kerületi területrendezés során építési területté válik templomunk telke, így megnyílik a lehetőség a közösségi ház megépítésére.

Jó hír továbbá, hogy állami finanszírozással és főegyházmegyei támogatással a pénzünk is meglesz az építkezéshez.

Köszönjük imáitokat, és továbbra is kérjük, hogy ezzel a legfontosabb eszközzel járjatok közben Urunknál, hogy a közösség számára oly fontos épület megvalósulhasson. A buzgó imához kedvcsinálónak álljon itt néhány kép a látványtervekből.

Köszönjük bizalmatokat, várjuk építő javaslataitokat!

*Vas Gábor
világi alelnök*

Húsvéti feladvány

Egészítsd ki az evangéliumot, miután az összekevert betűket sorrendbe raktad! (Jn 20,24-29)

Tamás pedig, egy a tizenkettő közül, akit Ikernek hívtak, éppen nem volt velük, amikor megjelent Jézus. A többi tanítvány így szólt hozzá: „Láttuk az Urat.” Ő azonban ezt mondta nekik: „Ha nem látom a kezén a szegek helyét, és nem érintem meg ujjammal a szegek helyét, és nem teszem a kezemet az oldalára, nem hiszem.” Nyolc nap múlva ismét benn voltak a tanítványai, és Tamás is velük. Bár az ajtók zárva voltak, bement Jézus, megállt középen, és ezt mondta: „Békesség néktek!” Azután így szólt Tamáshoz: „Nyújtsd ide az ujjadat, és nézd meg a kezeimet, nyújtsd ide a kezedet, és tedd az oldalamra, és ne légy hitetlen, hanem hívő.” Tamás pedig így felelt: „Én Uram, és én Istenem!” Jézus így szólt hozzá: „Mivel látsz engem, hiszel:

.....
bdgklooo aikk emn áaklntt és éigms ehiktt

Gyerekszám

„Apa olyan vagy, mint Jézus, mert neked is vannak tanítványaid.”

(Marcsi, 6 éves)

Misézős játék közben:

Verus: „Evangélium Szent Pál könyvéből...”

Anya: „Ezt melyik könyvben lehet olvasni?”

Verus: „A Henrik atyáéban!”

(Verus, 4 éves)

„Édesség szálljon ránk!”

(Peti, 4 éves)

„Atya, Fiú, Szentlélek. De melyik bácsi a Szentlélek?”

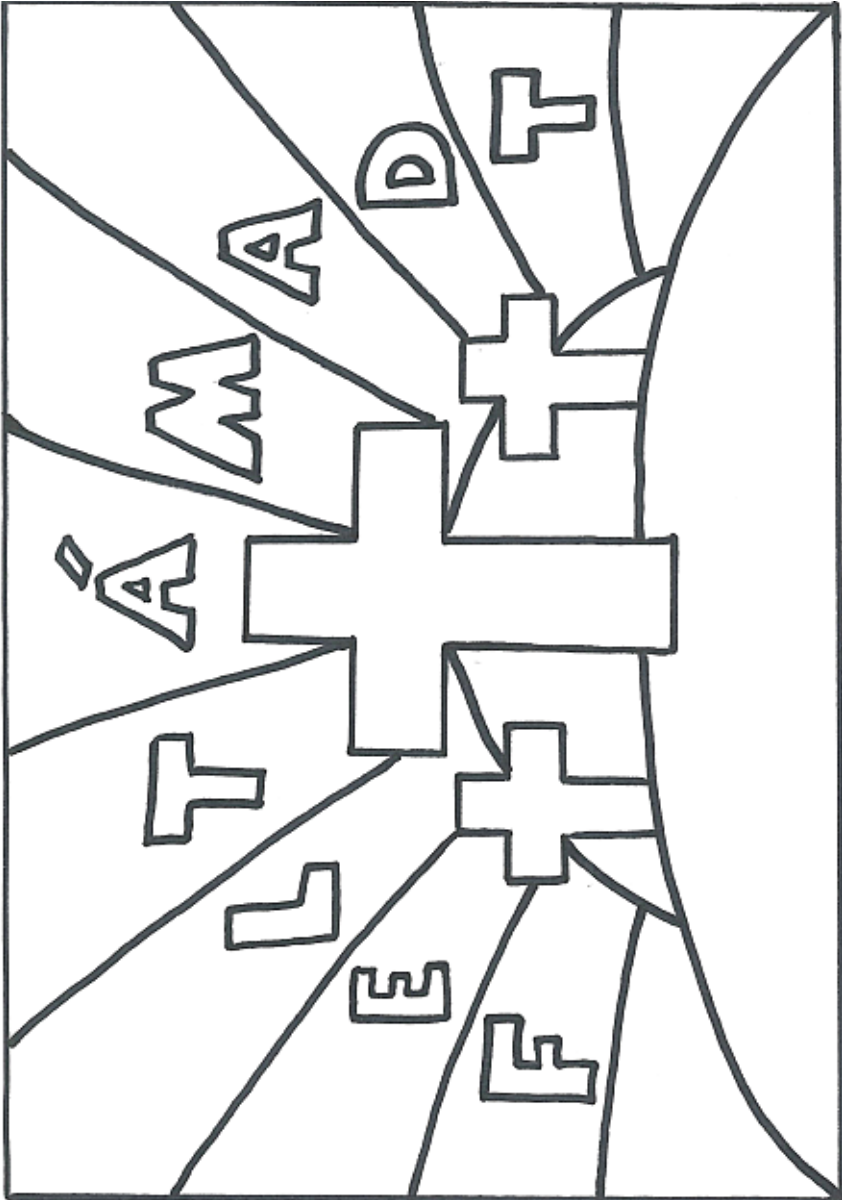
(Mikolt, 3 éves)

Otthoni játék közben:

Matyi egy helikoptert dobált. Anya kérdően nézett rá, hogy a kis jármű miért koppan újra és újra a földön.

Mire Matyi: Anya, ez a helikopter leszállt az égből és megtestesült a Szentlélek erejéből.”

Húsvéti színező

Plébániánk következő hónapokban várható programjai

Szentmisék:

Hétfő	7.00
Kedd	7.00
Szerda	18.00
Csütörtök	18.00
Péntek	7.00
Szombat	7.00; 18.00
Vasárnap	7.30; 10.00; 18.00

Szentségimádás:

hétfő:	7.30 – 20.00
kedd:	8.00 – 20.00
szerda:	7.30 – 20.00
csütörtök:	7.30 – 20.00
péntek:	7.30 – 22.00

Alfa junior összejeövetel:

Péntekenként 17.30-18.30-ig (április 6., április 13., április 20., április 27., május 4., május 11., május 18., május 25., június 1.)

Bérmálási hittan:

Kéthetente péntekenként 17.30-19.00-ig (április 13., április 27., május 11., május 25.)

Bérmálás:

2018. április 29. 11.00 (előtte a "10.00 órás" mise 9.00-kor kezdődik)

Elsőáldozási felkészítő:

Csütörtökönként 16.30-17.30-ig (április 12., április 19., április 26., május 3., május 10., május 17., május 24., május 31.)

Elsőáldozás:

2018. május 6. 11.00 (előtte a "10.00 órás" mise 9.00-kor kezdődik)

Felnőtt hittan:

Hétfői napokon 19.00-20.30-ig (április 9., április 23., május 14., május 28.)

Főiskolás és felnőtt ifi hittan:

Csütörtökönként 19.00-20.30-ig (április 5., április 12., április 19., április 26., május 3., május 10., május 17., május 24., május 31.)

Gimis hittan:

Péntekenként 19.00-20.30-ig (április 6., április 13., április 20., április 27., május 4., május 11., május 18., május 25., június 1.)

Házassági hittan:

Havonta egyszer pénteken 20.30-22.00-ig (április 6., május 4., június 1.)

Katekumenek hittanja:

Kéthetente szerdánként 19.00-tól (április 11., április 25., május 9., május 23.)

Ovis hittan:

Szerdánként 17.00-17.30-ig (április 4., április 11., április 18., április 25., május 2., május 9., május 15., május 23., május 30.)

Élelmiszer osztás:

Péntekenként 7.30-8.30-ig

Játékos délelőtti alsó tagozatos lányoknak:

Szombati napokon 9.30-12.00-ig (április 14., április 28., május 5., május 26.)

Ministránsfoglalkozás alsó tagozatos fiúknak:

Szombati napokon 10.00-11.00-ig (április 14., április 28., május 12., május 26.)

Egyházközségi kirándulás:

2018. június 2.

Az időpontok tájékoztató jellegűek, változás lehetséges. Kérjük, hogy figyeljétek a szentmisék végén a hirdetéseket, illetve a plébánia honlapját: <http://www.albertfalviplebania.hu/>

A JÓSÁG
ÖSSZEKÖT

Kérjük, támogassa
adója egyházi 1%-ával a

MAGYAR KATOLIKUS EGYHÁZ
szolgálatát!

technikai szám
0011

www.katolikus.hu

EGYHÁZKÖZSÉGI *Levél* Megjelenik évente négyszer: Húsvékor, Úrnapiján, Szent Mihály napján (búcsúkor) és Karácsonykor. Kiadja: az Albertfalvi Római Katolikus Egyházközség 1116 Budapest, Bükköny u. 3. Felelős kiadó: Dr. Gábel Henrik plébános. Szerkesztők: Schwarczkopf Bálint és Orsi. Szerkesztőbizottság: Ágh József és Edit, Bene Lajos, Gábel Henrik, Kiss Gábor, Kovács-Rokolya Boglárka, Riszterer Zsuzsanna, Szakácsné Ujházy Mária és Vas Gábor. Fotók: Bene Lajos, Mátyási Dániel, Schwarczkopf Bálint, Tomkáné Gürtler Ildikó, www.pixabay.com. Nyomdai Munkálatok: VAREG Nyomda Kft.

A wooden cross is centered in the frame, set against a soft, out-of-focus green background. The cross is made of dark wood with a visible grain. The text is positioned to the right of the cross's vertical beam.

"Ne féljete!
A megfeszített
Názáreti Jézust
keresitek?
Feltámadt,
nincs itt."

(Mk 16,6)